

II AKa 203/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Janicz

SA Katarzyna Wróblewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Grajber

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2022 roku

w sprawie z wniosku W. S. (1) o odszkodowanie za poniesioną szkodę wynikłą z wykonania decyzji o internowaniu

w trybie ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2021.1693 j.t.)

apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 02 lipca 2020 roku sygn. akt XII Ko 34/19

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz W. S. (1) kwotę 52.489,06 złotych (słownie: pięćdziesiąt dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt dziewięć złotych sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty ponad kwotę odszkodowania zasądzonego od Skarbu Państwa na rzecz W. S. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 kwietnia 2021 roku w sprawie II AKa 278/20.

II. w pozostałym zakresie wniosek o odszkodowanie oddala.

III. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 203/22</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

Oznaczenia zapadłych wyroków

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 02 lipca 2020 roku w sprawie sygn. akt **XII Ko 34/19** i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydany w dniu 22 kwietnia 2021 roku w sprawie sygn. akt **II AKa 278/20**, częściowo uchylony do ponownego rozpoznania na skutek wyroku Sądu Najwyższego wydanego w dniu 22 kwietnia 2022 roku w sprawie kasacyjnej o sygn. akt **II KK 447/21**.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny- wnioskodawca w sprawie o odszkodowanie

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie:</p> <p>1. Obraza przepisów prawa procesowego mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>a) art. 410 k.p.k. polegająca na zupełnym pominięciu dowodów w postaci pisma Instytutu Pamięci Narodowej z dnia 18 grudnia 2019 roku wraz z załącznikami (k.375-383),</p> <p>b) art. 7 k.p.k. polegająca na wyprowadzeniu błędnych wniosków z przeprowadzonych dowodów, poprzez naruszenie reguły logicznego rozumowania wyrażającą się w stwierdzeniach, że:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>

- Wnioskodawca nie poniósł szkody materialnej, bowiem „również bez decyzji o internowaniu jego samego, W. S. (1) i tak zostałby pozbawiony możliwości zarobkowania w dotychczasowych miejscach pracy”,

- fakt zaprzestanie pracy w dwóch miejscach ((...) i Oficyna (...)) wskutek internowania nie miał wpływu, bowiem wskutek wprowadzenia stanu wojennego (...) zakończyło działalność, zaś Oficyna (...) pomimo zachowania ciągłości została pozbawiona kierownictwa a wynagrodzenia tam nie były wypłacane, zatem „nawet gdyby W. S. (1) nie został internowany nie otrzymywałby wynagrodzenia”,

c) art. 552 1 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosku o zasądzenia

odszkodowania, które to było efektem ustaleń

faktycznych niemających potwierdzenia w przeprowadzonych dowodach.

2. Błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na tym, że:

a) „nawet gdyby W. S. (1) nie został internowany nie otrzymywałby wynagrodzenia za ewentualną pracę na rzecz Oficyny [...] Nie sposób też uznać, że gdyby tylko sam W. S. (1) został internowany, (...) Zrzeszenie (...) bądź Niezależna Oficyna (...) przestałaby funkcjonować”,

b) „nie ma bezpośredniego związku skutkowo-przyczynowego pomiędzy decyzją o internowaniu, a powstałą w jego majątku szkodą”,

podczas gdy to decyzja o internowaniu W. S.

(1), spowodowała zaprzestanie świadczenia pracy.

3. W konsekwencji powyższych naruszeń błędna wykładnia prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: „ustawa lutowa”) w zw. z art. 552 k.p.k. oraz art. 445 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku kodeks cywilny (dalej: „k.c.”), art. 448 k.c. w zw. z art. 77 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji w zw. z art. 41 ust. 5 w zw. z art. 31 Konstytucji RP i art. 2 Konstytucji oraz art. 64 Konstytucji ust. 3 w zw. z art. 32 ust. 2 poprzez:

a) nieuwzględnienie przy obliczaniu należnego odszkodowania wysokości szkody, jaką poniósł wnioskodawca, tj. oddalenie wniosku o odszkodowanie w wysokości 170 099,63 zł za wynagrodzenie uzyskiwane w dwóch zakładach pracy,

b) różnicowanie podmiotów prawa charakteryzujących się wspólną istotną cechą, co prowadzi do odstępstwa od zasady równości, co przejawia się w nie zasądzeniu dla W. S. (1) odszkodowania za utracone zarobki w dwóch zakładach pracy, podczas gdy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w dniu 25 września 2019r. sygn. II AKa 49/19 zostało zasądzone wynagrodzenie dla M. B. (1) (występującego w niniejszej sprawie jako świadek) za pracę w tych samych zakładach pracy w tym samym okresie,

c) poprzez nie zasądzenie odszkodowania na rzecz Wnioskodawcy.

	<p>Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydanym w dniu 22 kwietnia 2021 roku w sprawie II AKA 278/20, wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie został zmieniony w ten sposób, że na rzecz W. S. zasądzona została, tytułem odszkodowania, kwota 82.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wyroku a w pozostałym zakresie, wniosek o odszkodowanie został oddalony.</p> <p>Na skutek kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy od ww. wyroku, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2022 roku wydanym w sprawie II K 447/21, uchylił zaskarżone orzeczenie w części oddalającej wniosek o odszkodowanie ponad kwotę 82.000 zł i w tym zakresie, sprawa została przekazana temu sądowi do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Granice rozpoznania przedmiotowej sprawy zostały wyznaczone treścią ww. wyroków: Sądu Apelacyjnego i Sądu Najwyższego oraz niżej wskazanych przepisów. Tak więc, w prowadzonym ponownie postępowaniu, zgodnie z art. 434 § 1 k.p.k., sytuacja prawna wnioskodawcy nie może ulec pogorszeniu w stosunku do tej, wynikającej z wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie (vide wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2016r., sygn. akt II K 20/16,LEX nr 2071050) i zgodnie z art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., „zapatrywania prawne i wskazania sądu kasacyjnego są wiążące dla sądu, któremu na skutek kasacji przekazano sprawę do ponownego rozpoznania” (vide</p>		

wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 07 grudnia 2017r. wydany w sprawie II AKa 197/17 (LEX nr 2442707).

Zapłaty te i wskazania są następujące:

- należy przyjąć, że wnioskodawca był internowany przez 12 miesięcy i odnieść się do sytuacji tej osoby, jego warunków, uprzedniego zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów,

- trafne jest spostrzeżenie, że gdyby wnioskodawca nie był internowany, to miałby możliwości zarobkowania,

- nieprawidłowe było przyjęcie za punkt odniesienia dla ustalenia wysokości odszkodowania przeciętnej wysokości zarobków osiągniętych w gospodarce państwowej,

- „wobec dokonanych (...) wyliczeń wysokości zarobków uzyskiwanych przez wnioskodawcę przed internowaniem, stanowiących kwotę równoważną 2,33 przeciętnego wynagrodzenia w 1981 r., koniecznym było odniesienie się do tych zarobków, nie zaś przyjęcie bez wskazania podstaw konieczności „uśrednienia do przeciętnej pensji krajowej””.

- „Obowiązkiem Sądu Apelacyjnego (...) będzie ustalenie i wykazanie podstaw przyjęcia określonej wysokości zarobków wnioskodawcy jako podstawy wyliczenia odszkodowania oraz jego ostateczne ustalenie z uwzględnieniem powyższych zapłaty Sądu Najwyższego”.

- „Sąd orzekający (...) niewątpliwie winien wskazać powody przyjęcia, że szkoda wynikająca z internowania obejmuje ponad czas pozbawienia

wolności także dodatkowy okres 3 miesięcy, a nie postulowany przez wnioskodawcę okres 6 miesięcy po jego zwolnieniu z internacji” przy czym „sąd posiada w tym zakresie swobodę decyzji”.

Kwestia zasadności przyznania W. S. odszkodowania za poniesioną szkodę wynikłą z wykonania decyzji o internowaniu, została więc już pozytywnie dla tej osoby przesądzona i uwzględniając ww. zapatrywania i wskazania, należy ponownie rozważyć przyznanie odszkodowania w wysokości przekraczającej 82.000 zł i nie wyższej, niż dochodzona obecnie przez wnioskodawcę kwota 164.908,83 zł (vide teza 1 wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 listopada 2017 roku wydanego w sprawie I ACa 493/17, LEX nr 2412755).

Należy w tym miejscu wskazać, że jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego i piśmiennictwa, szkoda wynikająca z niesłusznego tymczasowego aresztowania (internowania) nie jest sumą utraconych zarobków, lecz stanowi różnicę między stanem majątkowym, jaki by istniał, gdyby poszkodowanego nie uwięziono, a stanem rzeczywistym w chwili odzyskania wolności. Tak więc „Powstanie i rozmiar takiej szkody zależne są od tego, czy i jakie poszkodowany miał możliwości zarobkowe gdyby pozostawał na wolności i w jakim zakresie byłby je rzeczywiście wykorzystał, jakie wydatki poniósłby na utrzymanie własne i rodziny, wychowanie i kształcenie dzieci, na potrzeby kulturalne, rozrywkowe i inne, czy i ile poświęciłby na oszczędności lub zwiększenie trwałych składników majątku, na jakie mógłby być

narażony straty” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2000 roku, II KKN 3/98, Prok. i Pr. 2000/12/12; J. Waszczyński w „Odszkodowanie za niesłuszne skazanie i bezzasadne aresztowanie w polskim prawie karnym”, Ł. 1964; S. S.: „Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie w kodeksie postępowania karnego”, Prok. i Pr. 1999/1/15).

Niewątpliwie, w dacie internowania, W. S. był jeszcze stosunkowo młodą osobą ale już wówczas, wyróżniał się zaradnością życiową, przedsiębiorczością i wysokim poziomem kompetencji w wykonywaniu powierzonych mu zadań. Okoliczności te znajdowały potwierdzenie w bardzo dużej wysokości osiągniętych wówczas przez wnioskodawcę, miesięcznych dochodów, stanowiących kwotę równoważną 2,33 przeciętnego wynagrodzenia w 1981 roku. Ogłoszenie stanu wojennego i tego konsekwencje, w tym rozwiązanie (...)u w dniu 05 stycznia 1982 roku i znaczne ograniczenie działalności Oficyny (...), stanowiłoby istotną zmianę w zakresie możliwości zarabiania przez wnioskodawcę w sytuacji, gdyby nie został internowany. Należy w tym miejscu przypomnieć, że zdaniami M. B., wynagrodzenia w tej oficynie nie były wypłacane do połowy 1983 roku. Przyjąć jednak należy, że z pewnością, w takim wypadku, przebywając na wolności, W. S. podejmowałby udane próby zatrudnienia w innych miejscach, bądź nawet samozatrudnienia. Ustalając wysokość osiąganego z tego tytułu, hipotetycznego wynagrodzenia, zwrócenia uwagi wymaga powszechnie znana okoliczność, że okres stanu

wojennego charakteryzował się bardzo dużymi problemami gospodarczymi, powszechnymi niedoborami towarów w sklepach i ich państwową reglamentacją oraz sankcjami innych państw stanowiącymi odpowiedź na wydarzenia z 13 grudnia 1981 roku. Na te dalece niekorzystne zjawiska nakładał się olbrzymi wręcz niepokój społeczny wynikający między innymi z dużej liczby internowanych osób, próbami strajków i powszechnymi represjami państwa skierowanymi przeciwko przedstawicielom opozycji. Okoliczności te w oczywisty sposób nie sprzyjały bogaceniu się obywateli a nawet utrzymaniu poziomów ich wynagrodzeń sprzed stanu wojennego. W sytuacji, gdyby W. S. nie został internowany, nie można więc było, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego przyjąć, że jego miesięczne uposażenie znacznie przekraczałoby dwukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia zwłaszcza, że nie zostało wskazane przez wnioskodawcę jakiegokolwiek źródło, tak wysokich zarobków. Należy też założyć, że w nowym miejscu pracy, wnioskodawca na samym początku dopiero wdrażałby się do jej wykonywania, co zapewne niekorzystnie odbijałoby się na poziomie wynagrodzenia, przynajmniej w początkowym okresie zatrudnienia. Z kolei rozpoczęcie w czerwcu 1983 roku przez wnioskodawcę działalności gospodarczej nastąpiło już po tym pierwszym, najtrudniejszym okresie niepokojów gospodarczych i społecznych i w dużym uproszczeniu można przyjąć, że wiązało się czasowo z zakończeniem w dniu 22 lipca 1983 roku stanu wojennego. Przy czym nie jest wiadomo, jakie początkowo przynosiła ta

działalność dochody. Nie można więc przyjmować, że stanowiła ona dowód na możliwość osiągnięcia przez wnioskodawcę wysokich uposażeń w okresie jego internowania dorównujących tym, osiąganym przed tym okresem.

Uwzględniając powyższe okoliczności, sąd przyjął więc, że w okresie internowania i kolejnych 3 miesięcy po zakończeniu tego okresu, W. S. zarobiłby łącznie **156.984,38** zł. Kwota ta stanowi iloczyn:

- przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale 2022 roku, to jest **6.156,25** zł,

- 15 miesięcy pozostawania bez pracy, to jest 12 miesięcy internowania i 3 miesięcy wystarczającego na poszukiwanie nowego zatrudnienia; należy w tym miejscu dodać, że z zeznań wnioskodawcy nie wynikało, czy okoliczność podjęcia przez niego działalności gospodarczej w czerwcu 1983 roku wynikała z trudności z wcześniejszym jej rozpoczęciem czy też, związana była z utratą w całości lub w pewnym zakresie oszczędności, z których utrzymywał się po zwolnieniu z internowania czy wreszcie z innych powodów,

- współczynnika 1,7 (a nie 2,33)- który odpowiadał przyjętej przez sąd, w oparciu o wyżej zaprezentowane ustalenia, hipotetycznej wysokości, osiąganego przez wnioskodawcę na wolności wynagrodzenia, to jest w sytuacji, gdyby nie został internowany, w odniesieniu do ww. przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Następnie, od **156.984,38** zł odjęta została kwota **82.000** zł, która tytułem odszkodowania, została już

wnioskodawcy zasądzona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydanym w dniu 22 kwietnia 2021 roku w sprawie II AKa 278/20. Różnica tych dwóch wartości wyniosła **74.984,38** zł.

W dalszej kolejności, ta ostatnia kwota została pomnożona przez współczynnik 0,7- który uwzględniał konieczność ponoszenia przez W. S. kosztów własnego utrzymania, pomniejszających wartość tego, co wnioskodawca mógł w tym czasie zaoszczędzić i to przy dodatkowym uwzględnieniu faktu, że koszty zamieszkania i wyżywienia tej osoby ponosili jego rodzice. Iloczyn wyniósł **52.489,06** zł i o tyle została zwiększona wysokość zasądzanego odszkodowania w stosunku do kwoty, już przyznanej wnioskodawcy z tego tytułu.

W pozostałym zakresie, wniosek o odszkodowanie, został oddalony.

Należy dodać, że w obecnie prowadzonym postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, wnioskodawca nie występował o zwrot poniesionych kosztów z tytułu ustanowienia pełnomocnika z wyboru.

Wnioski

W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie znalazły się wnioski o:

a) jego zmianę oraz zasądzenie kwoty 170 099,63 zł z tytułu odszkodowania za szkody związane z pozbawieniem wolności na mocy decyzji o internowaniu wraz z odsetkami ustawowymi od daty prawomocności do dnia zapłaty,

zasadny

częściowo zasadne

niezasadny

<p>b) zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Apelacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych</p> <p>ewentualnie o</p> <p>c) uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Z przyczyn jak wyżej.	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz W. S. (1) kwoty 52.489,06 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty ponad kwotę odszkodowania zasądzonego już od Skarbu Państwa wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 kwietnia 2021 roku w sprawie II AKa 278/20	
Zwiąże o powodach zmiany.	
Z przyczyn, jak wyżej.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze	

wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III.	Wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa, albowiem zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, postępowanie to jest wolne od kosztów.

7. PODPISY
Sławomir Machnio

Małgorzata Janicz Katarzyna Wróblewska